

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2016. ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ
θεοδώρας οσίας, Ευφροσύνου Του ματρίου, Ευανθίας
μάρτυρος, Αγίας θεοδώρας της εν Βάστα Αρκαδίας.
Έτος 9^ο Τεύχος 400

Κυριακή προ της Υψώσεως

Η σημερινή Κυριακή ονομάζεται Κυριακή προ της Υψώσεως, και στην περικοπή από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη που ακούσαμε, ο Χριστός μιλάει και προλέγει τον σταυρικό Του θάνατο. Μας λέει πως όπως ο Μωσής ύψωσε το φίδι στην έρημο, έτσι και ο ίδιος πρέπει να υψωθεί και να θυσιαστεί, ώστε ο καθένας που θα πιστεύει σε Αυτόν, θα έχει αιώνια ζωή. Χρησιμοποιεί ο Χριστός εδώ ένα γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη, με σκοπό να καταστήσει σαφές το νόημα των λόγων Του και παράλληλα να προετοιμάσει τους μαθητές Του για τα γεγονότα του Πάθους και της σταυρικής Του θυσίας που έμελλαν να ακολουθήσουν. Κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης περιπλάνησής τους στην έρημο, οι Ισραηλίτες βρέθηκαν κάποτε σε έναν τόπο όπου από τα δαγκώματα φαρμακερών φιδιών ο λαός αποδεκατίζονταν. Τότε ο Θεός προσέταξε τον Μωσή να κατασκευάσει ένα χάλκινο ομοίωμα φιδιού και να το υψώσει επάνω σε ένα ξύλο στο μέσον του καταυλισμού, ώστε κάθε φορά που κάποιος πληγωνόταν από φίδι, να στρέφει το βλέμμα του προς το χάλκινο ομοίωμα και να θεραπεύεται.

Αυτή η εικόνα, όπως ο ίδιος ο Χριστός μάς λέει, αποτελεί προτύπωση του σταυρικού Του θανάτου. Μόνο που τώρα ο Χριστός θεραπεύει από τα

τραύματα του νοητού φιδιού, δηλαδή του Διαβόλου, και παρέχει την αιώνιο ζωή σε όλους εκείνους που με πίστη προστρέχουν προς τον Σωτήρα και Λυτρωτή του κόσμου, τον σταυρωθέντα και αναστάντα Κύριο. Στη συνέχεια ο Χριστός μάς λέει ότι ο Σταυρός και το Πάθος προέρχονται από την άπειρο αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Μια αγάπη που υπαγορεύει την εκούσια θυσία αυτού του ίδιου του Υιού του Θεού. Ο Χριστός ανέβηκε στο σταυρό όχι εξαιτίας του φθόνου των Ιουδαίων, αλλά επειδή ο ίδιος το επέλεξε, επειδή με το δικό Του αθάνατο αίμα επρόκειτο να ζωογονήσει κάθε άνθρωπο πριν και μετά από Αυτόν, και να τον απελευθερώσει από τα αιώνια δεσμά του θανάτου που επιφέρει η ζωή μακριά από τον Θεό. Γι' αυτό και τονίζει ξανά πως ο καθένας που θα πιστέψει στον Χριστό δεν πρόκειται να χαθεί, αλλά θα του δοθεί από τον φιλόανθρωπο Θεό η αιώνιος ζωή. Το τονίζει θέλοντας να μάς δείξει ότι για την σωτηρία μας δεν αρκεί μόνον η φιλανθρωπία του Θεού και η αγάπη Του, αλλά και η δική μας πίστη. Γιατί η πίστη είναι το μόνο μέσο που μπορεί να μεταχειριστεί ο άνθρωπος για να προσεγγίσει τον Θεό και στη συνέχεια να στρέψει νοερά το βλέμμα του προς τον Σωτήρα Χριστό, να προσευχηθεί και να λάβει, σύμφωνα με το μέτρο και την ένταση της πίστεώς του, τη συγγνώμη, την άφεση των αμαρτιών, τη θεραπεία από τις πληγές των παθών του και από τις προσβολές του Διαβόλου και την κοινωνία με την όντως Ζωή, την ένωση του δηλαδή με τον Χριστό.

Η πορεία επομένως της σωτηρίας μας έχει σαν βασική προϋπόθεση την πίστη μας προς τον Ιησού Χριστό, που σταυρώθηκε για να μας λυτρώσει από την αμαρτία και αναστήθηκε για να μας ελκύσει στην αιώνιο ζωή, μαζί με τους αγγέλους και τους αγίους. Με την τελευταία του φράση στο σημερινό Ευαγγέλιο, ο Χριστός διαβεβαιώνει ότι δεν ήρθε στον κόσμο για να κρίνει τον κόσμο, αλλά για να σώσει τον κόσμο. Αυτή ίσως είναι και η μεγαλύτερη διαφορά ανάμεσα στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός απαιτεί από τους ανθρώπους την τήρηση των Νόμων Του και συχνά αποδίδει δικαιοσύνη, άλλοτε ευλογώντας τους δίκαιους και άλλοτε τιμωρώντας τους παραβάτες του Νόμου Του. Στην Καινή Διαθήκη ο Θεός προσφέρει θυσία τον μονογενή Του Υιό, και από δίκαιος κριτής γίνεται φιλεύσπλαχνος Πατέρας που συγχωρεί και σώζει όσους πιστεύουν στον Ιησού Χριστό και μετανοούν γνήσια και έμπρακτα. Αυτή τη συγγνώμη και την άπειρη αγάπη θα επισημάνει πολλές φορές ο Κύριος στις Παραβολές Του και βέβαια θα κάνει πράξη με το Πάθος Του, με το Σταυρό και με την Ανάσταση. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που ο Σταυρός του Χριστού είναι το όπλο της σωτηρίας των χριστιανών. Δεν είναι τυχαίο που αποτελεί το τρόπαιο και το καύχημά μας. Δεν είναι τυχαίο που από φονικό

όπλο έγινε σύνεργο ζωής. Γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος θα πει με βροντερή φωνή ότι το μόνο πράγμα για το οποίο καυχάται είναι ο Σταυρός του Χριστού.

Γι' αυτό κάθε πιστός τον φέρει επάνω του, στο λαιμό του, γι' αυτό σφραγίζουμε το σώμα μας με το σημείο του σταυρού, γι' αυτό οι ιερείς ευλογούν κάνοντας το σημείο του σταυρού στον αέρα, ή ακόμα στο σώμα και το μέτωπο των πιστών. Γιατί ακριβώς μάς υπενθυμίζει τον Κύριό μας και μάς προστατεύει από κάθε προσβολή και πειρασμό και μάς αγιάζει, κάθε φορά που τον σχηματίζουμε επάνω μας με πίστη, επικαλούμενοι την βοήθεια και το άπειρο έλεος του Θεού. Αυτό που χρειάζεται να διαθέτουμε εμείς, είναι να έχουμε πίστη στον Χριστό, να αντλούμε την ελπίδα μας από τον Θεό και να μην κρίνουμε τον πλησίον μας, αλλά να του προσφέρουμε την αγάπη μας, εφόσον ούτε ο ίδιος ο Κύριός μας κρίνει κανέναν, αλλά παρέχει την συγγνώμη και την Ζωή.

Απλά & Ορθόδοξα – π. Χερουβείμ Βελέτζας

Αγία Θεοδώρα της Βάστα Πελοποννήσου

Η Αγία Θεοδώρα καταγόταν από την Αγιοτόκο και Ηρωτόκο Πελοπόννησο γι' αυτό και από κάποιους ονομάζεται Αγία Θεοδώρα η «Πελοποννήσια». Ως προς την καταγωγή της πιθανότερες περιοχές φαίνεται να είναι η Αρκαδία και η Μεσσηνία.

Έζησε κατά τον 9ο αιώνα μ.Χ. (κατά άλλους τον 10ο αιώνα μ.Χ.) δηλαδή στα χρόνια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Οι γονείς της υπήρξαν άνθρωποι πτωχοί και άσημοι αλλά αγαπούσαν τον Θεό και μετέδωσαν στα παιδιά τους την πίστη στο Χριστό. Από μικρή ηλικία η Θεοδώρα, σε σχέση με τα άλλα της αδέρφια, είχε μία ιδιαίτερη αγάπη και κλίση προς τα θεία. Αγαπούσε τον Θεό σε τέτοιο βαθμό που επιθύμησε να αφιερώσει όλη της την ζωή Σ' αυτόν. Αποκτούσε μέρα με τη μέρα αυτό που οι Άγιοι Πατέρες ονομάζουν «Έρωτα Χριστού».

Μεγαλώνοντας αποφασίζει να εγκαταβιώσει σε μοναστήρι και εκεί να καλλιεργήσει τον έρωτά της για τον Χριστό. Το παράδοξο όμως είναι ότι δεν προτίμησε ένα γυναικείο μοναστήρι αλλά ένα ανδρικό! Παρουσιάστηκε στην μονή της «Παναϊτσας», μία μονή που βρίσκεται στα όρια των Νόμων Αρκαδίας – Μεσσηνίας, ως άνδρας με το όνομα «Θεόδωρος». Δεν μπορούμε με σιγουριά να υποστηρίξουμε για πιο λόγο το έκανε αυτό. Πιθανόν ήθελε να εξαφανιστεί εντελώς από τους γνωστούς της.

Στην ανδρική μονή που εγκαταβίωσε δεν άργησε να καταστεί παράδειγμα υπομονής, υπακοής και ταπείνωσης. Οι αρετές αυτές την

οδηγούσαν σταδιακά σε μεγάλη πνευματική πρόοδο που αναγνωριζόταν από τον Ηγούμενο και τους συνμοναστές της. Οι Πατέρες της Μονής, θαυμάζοντας την προσωπικότητα και τα χαρίσματα που τον διέκριναν, του εμπιστεύτηκαν τις εξωτερικές εργασίες της Μονής. Πράγματι, στο διακόνημα αυτό βρίσκονται πάντα μοναχοί ή μοναχές με εμπειρία στην πνευματική ζωή.

Την ίδια χρονική περίοδο συνέβει στην ευρύτερη περιοχή της Πελοποννήσου φοβερός λιμός, έτσι που ο κόσμος και η Μονή κινδύνευσαν από αστία. Όλοι οι Πατέρες έστρεψαν τα βλέμματά τους στον «Θεόδωρο» ως τον μοναδικό που μπορούσε να βοηθήσει σ' αυτήν την τόσο δύσκολη κατάσταση. Πράγματι, ο «Θεόδωρος» επισκέφτηκε πολλά σπίτια Χριστιανών προκειμένου να τους στηρίξει και αν ήταν δυνατόν να εξοικονομήσει κάτι και για την μοναστική αδελφότητα.

Συνέβη όμως κάτι φοβερό! Μία γυναίκα ξεστόμισε εναντίον του μία βαριά κατηγορία. «Ο καλόγερος, είπε, με άφησε έγκυο!». Η είδηση αυτή διαδόθηκε γρήγορα! Μία δεινή συκοφαντία είχε ήδη στηθεί. Οι γονείς της εγκυμονούσας γυναίκας θυμωμένοι ανέβηκαν στο μοναστήρι και βίαια πρόσταξαν τον «Θεόδωρο» να τους ακολουθήσει. Ο «μοναχός» αν και αρνήθηκε την κατηγορία δεν αρνήθηκε να τους ακολουθήσει. Στη συνέχεια τον δίκασαν με συνοπτικές διαδικασίες και τον έκριναν ένοχο. Έλαβε την εσχάτη των ποινών, «θάνατον δια αποκεφαλισμού». Αν και μπορούσε με την αποκάλυψη του σώματός του να αποδείξει την αθωότητά του, προτίμησε να «σηκώσει» το βάρος της συκοφαντίας! Ως τόπος του μαρτυρίου ορίστηκε το χωριό Βάστα στην περιοχή της Αρκαδίας. Ο δήμιος τον οδήγησε μέχρι εκεί ενώ ο «Θεόδωρος» ακολουθούσε «ώς άμνος άφωνος». Μετά από λίγη ώρα η ψυχή της Αγίας Θεοδώρας φτερούγισε προς τον ουρανό, στην ετοιμασμένη θέση των οσιοπαρθενομαρτύρων της Εκκλησίας μας.

Ο δήμιος και οι συνεργάτες του, που αποκεφάλισαν την μάρτυρα, διέκριναν το σώμα της γυμνό και μεταμεληθέντες ζήτησαν συγχώρεση από τον Θεό.

Το θαυμαστό γεγονός έγινε γνωστό παντού! Ο Ηγούμενος και οι συμμοναστές θρηνολογώντας έφθασαν στον τόπο του μαρτυρίου και δοξάζοντας τον Θεό ενεταφίασαν το σώμα της στην Ιερά Μονή τους ή κατά την γνώμη άλλων στον ίδιο τόπο του μαρτυρίου της.

Λέγεται, ότι πριν τον αποκεφαλισμό της, η Αγία ζήτησε από τον Θεό το σώμα της να γίνει ναός, οι τρίχες της κεφαλής της να γίνουν δένδρα και το αίμα της ποτάμι. Πράγματι, στην στέγη του ιδρυθέντος ναού που βρίσκεται στη Βάστα της Αρκαδίας ανεφύησαν 17 δένδρα, τα οποία παραδόξως στέκονται στην στέγη και ομολογούν ότι «όπου ό Θεός δέ βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις».